

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/65/2025
Identifikačné číslo spisu: 5118011435
Dátum vydania rozhodnutia: 10.02.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:5118011435.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Mariána Mačuru a JUDr. Beáty Javorkovej trestnej veci obvineného Ing. L. W. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 10. februára 2026 v Bratislave o dovolaní obvineného Ing. L. W. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 14. decembra 2021, sp. zn. 1To/28/2021, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. L. W. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 12. novembra 2020, sp. zn. 28T/134/2018, uznal obvineného Ing. L. W. vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že dňa 1. júna 2017 asi o 14.58 hod. vo Vrátnej doline, časť Paseky, okr. Žilina, ako škooliteľ výchovy a vzdelávania zamestnancov pracujúcich vo výške pomocou horolezeckej a speleologickej techniky, v rozpore s ustanovením § 4 ods. 3 a bodu 5.4 písm. b), písm. c) prílohy č. 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 392/2006 Z. z. o minimálnych bezpečnostných a zdravotných požiadavkách pri používaní pracovných prostriedkov, nezabezpečil, aby Y. K., účastník tejto výchovnej a vzdelávacej aktivity, bol počas používania pracovného prostriedku - prístupu po lane a polohovacích techník, prostredníctvom bezpečnostného výstroja spojený s bezpečnostným lanom, ktoré by bolo vybavené pohyblivým zachytávacím systémom na predchádzanie pádom, ktorý by sa prispôboval pohybu Y. K., v dôsledku čoho Y. K., ktorý stratil kontrolu nad svojím pohybom počas zlaňovania z podpery č. 3 lanovej dráhy po pracovnom lane pomocou blokantu PETZL STOP 09, spadol z výšky asi 10 metrov na zem a utrpel zranenia - otvorenú trieštivú zlomeninu oboch kostí ľavého predkolenia (píšťaly a ihlice), zlomeninu pätovej kosti ľavej nohy, zlomeninu prvého stavca driekovej chrbtice a zlomeninu hrudnej kosti, vyžadujúce si práceneschopnosť v trvaní najmenej 6 - 8 týždňov a dobu liečenia v trvaní najmenej 8 - 10 týždňov.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona, v spojení s § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) a § 56 ods. 2 Trestného zákona peňažný trest 1.000 eur. Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona

pre prípad, že by obvinený úmyselne zmaril výkon uloženého peňažného trestu uložil mu náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 mesiac. Okresný súd podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázal poškodeného Y. K. s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Obvinený napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Žiline (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením zo 14. decembra 2021, sp. zn. 1To/28/2021, zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému doručené 11. februára 2022 a jeho obhajcovi 9. februára 2022, podal obvinený prostredníctvom obhajcu 3. decembra 2024 dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva a uviedol, že odvolací súd sa náležite nevysporiadal s odvolacími námietkami, ktorých zodpovedanie je podstatné (rozhodujúce) pre náležité a spravodlivé posúdenie a rozhodnutie vo veci. Pokračoval, že z predmetných rozhodnutí sa vôbec nedozvedel, ako sa sudy vysporiadali s aplikáciou posledného odseku bodu 5.4 prílohy č. 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 392/2006 Z. z. za výnimočných okolností, ak by so zreteľom na posúdenie rizík používanie druhého lana malo za následok, že práca by bola nebezpečnejšia, môže sa povoliť používanie jedného lana za predpokladu, že sa prijali vhodné opatrenia na zaistenie bezpečnosti v súlade s požiadavkami podľa osobitných predpisov, na aplikáciu ktorej úpravy obvinený v konaní opakovane upozorňoval (odpor, odvolanie, záverečná reč). Predmetné ustanovenie pritom podľa obvineného predstavuje zákonnú výnimku z povinností ustanovených v § 4 ods. 3 a bodu 5.4 písm. b), písm. c) prílohy č. 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 392/2006 Z. z., ktorých porušenie obžaloba namietala. Jedná sa teda o podstatnú otázku právnej kvalifikácie, trestnosti samotného skutku. Podľa obvineného rovnako zostalo neodôvodnené porušenie dôležitej povinnosti uloženej zákonom § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

Ďalej obvinený uviedol, že zamestnávateľ je povinný zabezpečiť, aby sa pracovný prostriedok používal v súlade s požiadavkami uvedenými v prílohe č. 2 § 4 ods. 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 392/2006 Z. z. Poznamenal, že poškodený používal pracovné prostriedky svojho zamestnávateľa (§ 4 ods. 1, ods. 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 392/2006 Z. z.), ktoré tento určil (zamestnávateľ a výrobca lanovky) na účel, pre ktorý bolo školenie vykonané. Zamestnávateľ teda podľa obvineného mal od výrobcu v strojom lanovky vybavenie na evakuáciu cestujúcich, teda záchranné zariadenie (výsluch svedka V., str. 4 výsluch z prípravného konania z 28. mája 2018) a ako je zrejmé z vykonaného dokazovania len použitím týchto prostriedkov zamestnávateľa (na evakuáciu cestujúcich) mal obvinený vykonať školenie, aby účastníkov naučil záchranu - evakuáciu cestujúcich z lanovej dráhy. Podľa okresného súdu nie je možné jednoznačne ustáliť, že predmetom školenia bol výlučne len nácvik záchranu a evakuácia osôb. Z obsahu predmetných rozhodnutí súdov sa však už obvinený nedozvedel, na základe akých skutočností sudy dospeli k záveru o povinnosti použiť dve laná, ktorými by bolo lano pracovné a lano bezpečnostné. Keďže ani krajský súd ako súd odvolací vo svojom uznesení nereagoval na všetky podstatné odvolacie námietky obvineného, je podľa obvineného, že takto bolo porušené jeho právo na obhajobu zásadným spôsobom a uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) zjavne preukázaný.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený namietal, že z formulácie skutkovej vety rozsudku však porušenie takejto povinnosti nevyplýva, obvinenému teda nebolo kladené za vinu porušenie § ods. 1 písm. a), bod 2 zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci. V tejto súvislosti pripomenul, že poškodený pred začatím školenia svojmu zamestnávateľovi ako aj obvinenému uviedol, že pracoval ako lešenár, teda mal platný preukaz alebo osvedčenie vydané podľa § 16 ods. 1 písm. a), bod 2 prílohy č. 1a písm. o) zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane pri práci. Podľa obvineného sudy nesprávne právne aplikovali na daný prípad ustanovenie iného právneho predpisu, konkrétne posledného odseku bodu 5.4 prílohy č. 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 392/2006 Z. z. Pokračoval, že za daného právneho stavu, pri nácviku

záchranej činnosti použitím vybavenia zamestnávateľa (vybavenie určené výrobcom lanovky len na evakuáciu) bol teda obvinený oprávnený použiť jednolanovú techniku tak ako to aj odporúča výrobca lanovej dráhy. Poznamenal, že uvedený postup nachádza zákonnú oporu v zákone č. 124/2006 Z. z., vyhlášky 147/2013 Z. z. a bodu 5.4 posledný odsek prílohy č. 2 k nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 392/2006 Z. z. je v súlade aj s výpoveďou svedka Mgr. Y. D. ako odborne spôsobilej osoby a listinného dôkazu - posúdenie situácie počas tréningového procesu pre práce vo výškach z 15. júna 2018.

S poukazom na uvedené potom aplikácia namietaného § 4 ods. 3 a bodu 5.4 písm. b), písm. c) prílohy č. 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 392/2006 Z. z. podľa obvineného neprichádza do úvahy, rozhodnutie súdov je teda založené na nesprávnom hmotnoprávnom posúdením predmetných ustanovení. Uvedené má podľa obvineného pritom priamy právny vzťah k právnej kvalifikácii skutku, ktorý súdy kvalifikovali ako prečin ublíženia na zdraví porušením dôležitej povinnosti uloženej podľa zákona, ktorú povinnosť súdy ustálil v zmysle obžaloby práve v § 4 ods. 3 a bodu 5.4 písm. b), písm. c) prílohy č. 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 392/2006 Z. z. Poznamenal, že sa až v roku 2022, po právoplatnom rozhodnutí vo veci dozvedel, že u zamestnávateľa poškodeného sa nachádza video kazeta s videopostupom záchrany od výrobcu lanovky. Listom z 2. februára 2022 požiadal prevádzkovateľa lanovej dráhy o jej poskytnutie a túto na USB kľučí v prílohe tohto dovolania aj predložil. Z obsahu tohto videozáznamu možno podľa obvineného jednoznačne konštatovať, že výrobca lanovky a dodávateľ evakuačných vakov, ktoré boli zamestnávateľom určené k vykonaniu školeniu a obvineným aj použité, predpisuje jednoznačne použitie jednolanovej techniky.

K tvrdeniu odvolacieho súdu „na samotnom školení nebol nikto evakuovaný, ale uskutočnilo sa klasické zlaňovanie, avšak bez použitia bezpečnostného lana“ obvinený uviedol, že zlaňovanie je základný prvok každej evakuácie, postup je obdobný, či už sa jedná o evakuáciu spolu s postihnutým alebo spúšťanie postihnutého. Pokračoval, že Národný inšpektorát práce nemá kategóriu na záchranné činnosti, existuje oprávnenie 07.1 na výchovu a vzdelávanie v oblasti bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci pre práce vo výškach a nad voľnou hĺbkou pomocou špeciálnej horolezeckej a speleologickej techniky. Súčasťou projektu na výchovu a vzdelávanie školy Encián (ktorá školenie realizovala) schváleného Národným inšpektorátom práce je aj Improvizovaná záchrana; tento bod sa na nácvik evakuácie v danom prípade použil (<https://www.ip.gov.sk/app/OaO/>). Obvinený dodal, že prevádzkovatelia lanoviek sú povinní v súlade so zákonom o lanových dráhach pravidelne vykonať školenie obsluhy na záchranné činnosti (§ 80 vyhlášky Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky č. 351/2010 Z. z. o dopravnom poriadku dráh). Oficiálna objednávka však vzhľadom na vyššie uvedené mohla znieť iba na kurz, na ktorý má Národný inšpektorát práce kategóriu (07.1) a tak aj znelo pomenovanie školenia, jeho obsahom však bol nácvik evakuácie osôb z lanovej dráhy.

Obvinený poukázal na § 371 ods. 5 Trestného poriadku a uviedol, že ním vytknutá chyba vykazuje takú intenzitu, že v prípade jej absencie by bolo na mieste prijatie iného rozhodnutia o vine obvineného (oslobodenie spod obžaloby), teda toto porušenie zákona by zásadne ovplyvnilo jeho postavenie.

Z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku vyslovil, že rozhodnutím krajského súdu a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v dovolaní špecifikovaných ustanoveniach v neprospech obvineného; podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu v celom rozsahu, ako aj rozsudok okresného súdu v celom rozsahu, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad; a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátorka príslušnej okresnej prokuratúry (ďalej len „prokurátorka“) v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedla, že vykonanými dôkazmi bolo preukázané, že obvinený sa dopustil skutku, za ktorý bol právoplatne odsúdený, pričom predmetný skutok bol správne právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a za uvedený trestný čin bol obvinenému uložený zákonný trest.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, podľa názoru prokurátorky, dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní bol náležite zistený skutkový stav,

pričom je možné konštatovať, že obvinený pri nácviку zlaňovania nepostupoval v súlade s platným právnymi predpismi, keďže bolo nutné použiť lano pracovné a zároveň lano bezpečnostné, ako bolo konštatované okresným súdom a tiež krajským súdom. Konkrétne ustanovenia, ktoré mali byť porušené, prvostupňový súd citoval vo výroku svojho rozhodnutia, s čím sa krajský súd stotožnil.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku prokurátorka uviedla, že súdy sa vo svojich rozhodnutiach vysporiadali so všetkými podstatnými námietkami obvineného, ktoré by mohli mať vplyv na rozhodnutie v danej trestnej veci. Pokračovala, že prvostupňové rozhodnutie, na ktoré vo väčšom rozsahu odkazuje krajský súd, obsahuje podrobné zdôvodnenie, prečo nepoužitie dvoch lán zo strany obvineného bolo vyhodnotené ako porušenie právnych predpisov, ktoré bolo v príčinnej súvislosti so zraneniami poškodeného.

Podľa prokurátorky v danej trestnej veci nie sú splnené dôvody dovolania v zmysle uplatnených dovolacích dôvodov, preto navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Obvinený sa prostredníctvom obhajcu vyjadril k vyššie uvedenému vyjadreniu prokurátorky. Nad rámec vyššie uvedených dovolacích argumentov obvinený uviedol, že okresný, ako aj krajský súd brali do úvahy len nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 396/2006 Z. z., príloha 2, bod 5.4 písm. a) a písm. c); vôbec nebrali na zreteľ vyjadrenie obvineného ani odborne spôsobilej osoby Uherek, ktorý vo svojom posudku a výpovedi na hlavnom pojednávaní konštatoval, že systém jedného lana sa používa hlavne pri záchrane. Potvrdili to aj niektorí zamestnanci, keď pozerali profesionálnu záchranu HZS. Preto je podľa obvineného dôležité predložené video na VHS, že tento postup bol správny a pre obvineného ako školiteľa aj záväzný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až písm. n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných alebo hmotnoprávnych chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Vo vzťahu k obvineným označenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného

poriadku, najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné v zmysle tohto dovolacieho dôvodu chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Trestného poriadku). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Žiada sa pripomenúť, že v zmysle platnej judikatúry je zásadným porušením práva na obhajobu najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37 Trestného poriadku, ktoré by mohlo mať vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania, ktoré smerujú k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (keď obvinený nemal obhajcu v prípade spadajúcom pod dôvod povinnej obhajoby, ak predmetné porušenie práva na obhajobu malo vplyv na priebeh alebo konečný výsledok trestného konania, tiež napr. vykonanie verejného zasadnutia o odvolaní bez prítomnosti obhajcu obvineného, hoci na to obvinený nedal súhlas a pod.). Právo na obhajobu je v zmysle dovolacieho dôvodu podľa písmena c) potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a jeho obsahom je, okrem iného, aj možnosť obvineného vznášať námietky proti prvostupňovému rozsudku na odvolacom súde.

Obvineným namietaná nedostatočnosť odôvodnení rozhodnutí nižších súdov, resp. náležité sa nevysporiadanie sa s odvolacími námietkami odvolacím súdom, k čomu dovolací súd uvádza, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu sám osebe nie je dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý predpokladá porušenie práva na obhajobu len v procesnoprávnom význame a nezahŕňa prípady nedostatku odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky je súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05) (primerane pozri napr. nález z 19. novembra 2019, I. ÚS 218/2019).

Rovnako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že súdne rozhodnutia by mali v primeranej miere uvádzať dôvody, na ktorých sú založené. Rozsah, v akom sa táto povinnosť odôvodnenia uplatňuje, sa môže líšiť v závislosti od povahy rozhodnutia a musí sa určiť vo svetle okolností prípadu (rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, č. 30544/96, bod 26). Bez toho, aby sa vyžadovala podrobná odpoveď na každý argument predložený stranou, táto povinnosť predpokladá, že účastníci súdneho konania môžu očakávať, že dostanú konkrétnu a výslovnú odpoveď na argumenty, ktoré sú rozhodujúce pre výsledok tohto konania (rozsudok vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku (č. 2) z 11. júla 2017, č. 19867/12, bod 84). Z rozhodnutia musí byť však zrejmé, že sa riešili podstatné otázky prípadu (rozsudok vo veci Taxquet proti Belgicku z 16. novembra 2010, č. 926/05, bod 91) (rozsudok vo veci Yüksel Yağcinkaya proti Turecku z 26. septembra 2023, č. 15669/20, bod 305).

Ako Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudky vo veciach Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, č. 21522/93, a Higgins a ostatní proti Francúzsku z 19. februára 1998, č. 134/1996/753/952). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozsudok vo veci Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, č. 13942/88, II. ÚS 410/06) (napr. uznesenie z 28. mája 2024, IV. ÚS 259/2024).

Je potrebné taktiež zdôrazniť, že trestné konanie sa posudzuje komplexne ako jeden celok a nie je možné z hľadiska zachovania práv obvineného hodnotiť len niektoré parciálne, jednotlivo extrahované úkony, resp. postupy a na základe nich konštatovať zásadné porušenie jeho obhajobných práv. Dovolací súd však z obsahu rozsudku okresného súdu, ako ani uznesenia krajského súdu nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že by v priebehu konania na súdoch nižšieho stupňa došlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu ani iné nerešpektovanie práv obvineného. Naopak, jej právo na obhajobu bolo v priebehu trestného konania v plnom rozsahu zachované, pričom obvinený mal možnosť zúčastňovať sa hlavných pojednávaní a uplatňovať svoje práva, či už osobne, alebo prostredníctvom obhajcu, pričom toto svoje právo v priebehu konania aj aktívne využíval.

Pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, je potrebné uviesť, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietkať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014-II). Dovolací súd hodnotí skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008 a 3/2011).

V kontexte týchto všeobecných východísk najvyšší súd odkazuje na odôvodnenie rozsudku okresného súdu a odôvodnenie uznesenia krajského súdu, ktorý nezistil pochybnosti odôvodňujúcich správnosť skutkových zistení v rozsudku okresného súdu. Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil s postupom prvostupňového súdu pri hodnotení dôkazov a tieto sám na základe vnútorného presvedčenia vyhodnotil s totožným výsledkom. Dovolací súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že v dôsledku nedodržania bezpečnostných postupov tým spôsobom, že by osoby ktoré boli účastné školenia pri zlaňovaní z vysokej podpery, boli ostené ďalším bezpečnostným lanom, prípadne iným zabezpečovacím zaradením, ktoré by ovládal školiteľ, išlo o nedbanlivostné zavinenie zo strany zodpovednej osoby - školiteľa, teda obvineného. Nepoužitie bezpečnostného lana malo za dôsledok, že obvinený nemohol ako školiteľ zasiahnuť do procesu priebehu samotného zlaňovania pokiaľ už bol zlaňovaný naviazaný mimo jeho dosah, a teda v prípade stresu alebo paniky, prípadne aj poruchy, nemohol zasiahnuť a nemohol ovládať priebeh zlaňovania tak, ako tomu bolo u poškodeného, ktorý v konečnom dôsledku aj sám v priebehu výsluchu pripustil, že spanikáril, i keď v minulosti pracoval vo výškach a tvrdil, že nemal s tým problém. Okresný súd ustálil, s čím sa stotožnil aj krajský súd, že za úraz poškodeného je zodpovedný obvinený, ktorý v rozpore so zákonnými ustanoveniami nezabezpečil pri nácviu zlaňovania, teda v rámci školenia zameraného na práce vo výškach a nad voľnou hĺbkou použitie druhého bezpečnostného lana, ktorým by sa predišlo pádu poškodeného a vzniku následných zranení. Z hľadiska zavinenia okresný súd ustálil, že trestný čin bol spáchaný vedomou nedbanlivosťou páchatel'a, ktorý vedel, že môže spôsobom uvedeným v Trestnom zákona porušiť, alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie, alebo ohrozenie nespôsobí.

Možno teda konštatovať, že medzi závažnejším spôsobom konaním obvineného (porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona) [ako školiteľ postupoval v rozpore s § 4 ods. 3 a bodu 5.4 písm. b), písm. c) prílohy č. 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 392/2006 Z. z. o minimálnych bezpečnostných a zdravotných požiadavkách pri používaní pracovných prostriedkov] a následkom na ľudskom tele poškodeného (spôsobenie ťažkej ujmy) bola dokazovaním nižších súdov preukázaná príčinná súvislosť, čím došlo k naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví, a preto právna kvalifikácia skutku podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona bola správna a nezakladala dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného Ing. L. W. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.